19-25 Ιουνίου 2003

Κριτική

Τα λαμόγια
Μετροπόλιταν

Από την **Ελένη Πετάση**

Ομολογώ ότι δεν είχα ποτέ στο παρελθόν παρακολουθήσει μια παράσταση στο Μετροπόλιταν. Η πλησιέστερη εμπειρία που ανακαλεί η μνήμη μου αφορά επιθεωρήσεις στο Δελφινάριο. Σε κάποια απ' αυτές («Ο Σημίτης θέλει το Γερμανό του») είχα γράψει ότι «συνιστά κοινωνιολογικό φαινόμενο, αφού το κοινό, που μαζικά εκτονώνεται με φάλτσες εντάσεις ευθυμίας, σε κάνει να αισθάνεσαι πως ανήκεις σε κάποια, άγνωστης προέλευσης, μειονότητα». Όμως «Τα λαμόγια» ξεπερνούν κάθε όριο. Γιατί τίποτα δεν τηρεί τους όρους ενός αξιοπρεπούς λαϊκού θεάματος, πέρα από τον Μάρκο Σεφερλή, που ενίοτε παραούρει με τις αυτοσχεδιαστικές του ικανότητες, και τον Γιάννη Καπετάνιο ο οποίος διαθέτει στόφα κωμικού, έστω και αν αυτή συνθλίβεται από τα άχαρα, κενά περιεχομένου κείμενα που καλείται να υποστηρίξει.

Τα κείμενα (Θεόφιλος Βερύκιος, Γιώργος Γεωργίου, Ελένη Λευτεριώτη, Μάρκος Σεφερλής, Στ. Ορφανού), λοιπόν, είναι η λυδία λίθος της επιθεώρησης. Με κλισέ, βωμολοχίες και δήθεν καυστικές αναφορές σε πρόσωπα και πράγματα δε χτίζεται ούτε μια χαμηλής ποιότητας παράσταση. Τον «παλιό καλό καιρό» τουλάχιστον υπήρχαν οι κατάλληλοι ηθοποιοί που έπαιρναν υπό την «προστασία» τους ένα άνοστο νούμερο και το μετέτρεπαν σε γεγονός.

Οι παρικούντες εν... Λαμογιστάν.

Τώρα η ανύπαρκτη υποκριτική δεινότητα συμπορεύεται με την ανυπαρξία έξυπνου λόγου, έχοντας ως αποτέλεσμα ένα κούφιο κατασκεύασμα το οποίο υποτίθεται ότι σατιρίζει τόσο τους επώνυμους τούτου του πολύπαθου τόπου (από τη Βάνα Μπάρμπα (;) μέχρι τον Σημίτη) όσο και την κατάντια της τηλεόρασης. Κατ' επέκταση, «Τα λαμόγια» στις καλύτερες στιγμές τους εκμαιεύουν (ή θα έπρεπε να εκμαιεύουν) ένα συμβατικό μειδίαμα. Στις χειρότερες υποτιμούν τη νοημοσύνη των θεατών. Το επιθεωρησιακό αδιέξοδο υπογραμμίζει, επιπλέον, η σκηνογραφική (σκηνικά-κοστούμια Γιώργος Μανούσκος) και χορογραφική (σκηνοθεσία-χορογραφία Φώτης Μεταξόπουλος) κοινοτοπία. Ευτυχώς που υπάρχουν η συμπαθητική μουσική του Ζακ Ιακωβίδη και η φωνή της Νέλλυς Γκίνη, για να διανθίσουν με καλόπιχες νότες τη μιζέρια της παραγωγής.

Καθώς κάθομαι άβολα και παρακολουθώ την παράσταση από μια λοξή άκρη της πλατείας, έχοντας μειωμένη ορατότητα και τα κινητά όχι μόνο να κουδουνίζουν τριγύρω αλλά και να φιλοξενούν ολόκληρες συζητήσεις, είναι φυσικό να νοσταλγώ εκείνη την εποχή που κάθε γελαστική ατάκα –και όχι το ίδιο το θέαμα– ακουμπούσε στη μελαγχολική νεοελληνική πραγματικότητα.